

denne, maa denne Betragtning dog tabe sin Bægt; hvor Lovet gienfynlig staaar paa Spil, hvor der er Spørgsmaal om Foretagender eller Anvendelsen af Midler, der ligesvem udsætte det for aabenbar Fare; og aldrig vil man dog af Gienfynet til de Enkeltes Frihed kunne udlede en Ret til ogsaa at udsætte Andre, maasse endog større Samfundskrebs for Udelæggelse". Det Sidste, at man ikke af Gienfynet til de Enkeltes Frihed kan udlede en Ret til at paadrage Andre Ulemper eller Udelæggelse, er meget rigtig; men derimod mener jeg, at ogsaa vort her foreliggende Forslag indeholder ikke lidet betryggende Foranstaltninger. Jeg tænker her navnlig paa Forbudet for uegaminerede Læger imod at give sig af med smitsomme og Sinds-Sygdomme, farlige og større Operationer eller Fødselshjælp; Alt dette er jo ligesvem i vort Forslag forbudt uegaminerede Folk. Dærimod synes det mig, at den ærede Justitsminister har været godt inde paa vor Tanke om, at den Enkeltes Frihed kan hævedes, og ligeledes Friheden for dem, for hvem Hjælp skal søges, naar man kan staae Sikkerhed for Ulykker i større Omfang for Andre, og det tror jeg nok man vil kunne med en god Villie, og en alvorlig Bestræbelse. Ved 1ste Behandling af Lovforslaget i Samlingen 1872—73 udtalte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at han troede ikke, at man for Tiden kunde gaa videre end til noget at udvide Bestemmelsen i Forordningen af 5te September 1794. I denne Forordning gives der Justitsministeren Afgang til at meddele Folk, som have viist en særlig Duellighed til at helbrede visse Arter af Sygdomme, Ret dertil; men jeg frygter for, at man, selv om man udvidede denne Bestemmelse noget, dog maasse vilde staa vel fjernt fra det Maal, man tilfigter; jeg frygter for, at en saadan Bestemmelse vilde, selv om den udvidedes, kun indtægelsesvis blive anvendt. Saa vidt jeg formaar at skjønne, er det nemlig overmaade sjældent, at denne Bestemmelse hidtil er bleven benyttet, for ikke at sige, at det aldrig er sket, og at den nuværende Justitsminister heller ikke er meget tilbøjelig til at benytte den Afgang, han har til at give Folk Ret til at yde deres Medmennesker Hjælp i enkelte Sygdomstilfælde, har jeg Bevis for i en Gjenpart af en Ansøgning, som ligger her paa min Plads. Den er i Slutningen af forrige Aar indgivet til Ministeriet fra en Mand her i Byen, som ønskede Tillæbelse til at tage Folk under Kur for Brokksade; men denne hans Ansøgning blev afslaaet, uagtet den var ledsaget af ikke saa, som jeg maa tillade mig at tro, paalidelige Attester og Vidnesbyrd, ikke alene fra Folk, som ere helbrede af ham, men ogsaa fra Folk, der have været behandlede og helbrede saavel af hans Fader som af hans Bedstefader, og uagtet det Middel, han bruger til den Slags Kure, for mange Aar tilbage har været undersøgt af Sundhedskollegiet, som har fundet det

uffabeligt, medens det rigtignok tilføiede, at det heller ikke tror, det kan hjælpe noget, hvorfor det fraraadede Brugen deraf. Smidkæftid gav man i 1800 og nogle og Tredivte den nuværende Ansøgers Bedstefader Tillæbelse til at tage en Pige, som led af en stær Brokksade, under Kur, men det skulde ske under en autoriseret Læges Tilfyn. Pigen blev helbredet, og forstjellige andre Personer, som efter særskilt Ansøgning havde faaet Tillæbelse til at lade sig behandle af denne Mand, ere ogsaa helbrede. Det forekommer mig, at der, naar der gennem en saa lang Narvækk foreligger saa gode Resultater, ikke kan være nogen Fare ved at give en saadan Mand Tillæbelse til at helbrede for den Ret Sygdom, med Gienfyn til hvilke Lægerne i Almindelighed ikke have andet Middel end Operation eller Urlæg af Brokksaad, og det endda ofte uden noget gunstigt Resultat. Andre ligeledes af den almindelige Befolkning anerkjendt duelige Folk, der, om saa skulde være, vist kunne fremlægge Anbefalinger og Attester fra mange Hundrede for lykkelig tilendebragte Kure, endogsaa af saadanne Stader, som Lægerne have set sig ude af Stand til at helbrede, ere gjentagne Gange og endnu i disse Dage, kan man gjerne sige, bleve forfulgte og tiltalte for Udøvelsen af deres Kurmethode. Det synes mig derfor, at det er paa Tiden, at man tager andre Bestemmelser og gjør Forandringer i det Bestaaende, hvorved der gives mere Betryggelse baade for Folk, som have viist sig i Stand til at helbrede mange Ulykkelige, der forgjæves have søgt Lægers Naad, og ligeledes for Folk, der maasse ofte blive afviste af de saakaldte Kvæksalvere, fordi disse ikke tør tage saa mange under Kur, som henvende sig til dem, medens det dog maasse virkelig vilde kunne lykkes dem at helbrede dem. Jeg skal slutte med at sige, at jeg slet ikke tror, at den Frygt, der næres for, at ligefremme Bagabønder, Charlataner og det Slags Folk herester skulde faae en Lov for, at de kunne bebrage deres Medborgere, er grundet, idet disse Folk ikke ville blive bedre stillede, naar et Lovforslag som det foreliggende vedtages. Det vil da snarere blive dem nu vanskelige at udøve deres Næringsvei, idet Folk nu vistnok ofte afholdes fra at angive og standse disse Omstreifere i deres Forretning, for ikke derved ogsaa at staae de virkelig ansete og duelige uegaminerede Folk. Bliver Forholdet derimod saaledes, at en lettere Afgang til Lægevirkningsheds Udøvelse kan erhverves, tror jeg, at Folk i Almindelighed ikke, saasnart en saadan Tyr viste sig, som man maatte antage ikke alene ingen Duellighed havde, men som kun gif ud paa at snyde, bebrage og narre sine Medborgere, ville have nogen Tilbøjelighed til at lade ham gjøre dette. Saadanne Personer vilde da langt lettere blive standse end nu, da man uvilkaarlig nødes til at se lidt gennem Fingre med dem for ikke tillige at henlede Autoriteternes Opmærksomhed paa Mange, som man overordentlig nødig ser an-